

אחרי שנים ארוכות קודם לכן חיפשה את מקומה בעולם. היא הרחיקה עד אירופה, שהתה בפאריס, ניסתה את תל-אביב, התגוררה זמן-מה בראש-פינה, עד שהגיעה לשארם-אל-שייח'.

כאן התגוררה תקופה מסוימת באחת המערות, ועבדה כחדרנית במלון חארינה. אחר-כך רכש אביה האמיד את מועדון הצלילה אקוה חארין, והיא מונתה כמנהלת המועדון.

מיכל מצאה את עצמה. כעת היא צריכה ללכת. לא מומן רכשה חלקת-ארמה מדרוזי בגליל. היא מביאה בחשבון את האפשרות לבנות את ביתה שם. היא הושבת על ראש פינה. תל-אביב אינה המקום המתאים עבורה. עד שתחליט היכן לקבוע את ביתה, תעזיב את חפצייה לבית הוריה בסביון. רק אחר-כך תחליט.

מיכל אינה היחידה המתקשה להחליט. פלוגי הגיע לשארם מייד אחרי שרותו הצבאי, והתאהב במקום ומאו התחיל לחזור אליו בחופשות, באופן קבוע.

קצת לפני חגיגת הסכמי-השלום קבע את ביתו באופירה. הוא נכנס כשותף למיסעדה המפורסמת של מיכאלו, המופלט האחרון. הפך חלק בלתי-נפרד מהנוף ה'אנושי של שארם-אל-שייח'.

פלוגי, המונה עם אנשי-השואל בירושלם, עיר-מולדתו, היה אופטימי כשנחתמו הסכמי-השלום. כעת יצאה לו מעט הרוח מהמפגשים. אני שואלת אותו אם יצר קשר עם המצרים, הסמטוביים באופירה, והוא אומר לי, "התהליך לוקח זמן. בינינו לביןם מפרידה תהום עמוקה. דיברתי עם מנהל כפר-הגנוש המצרי של דהב. האיש הוא בוגרי-אוניברסיטה, והיה סגן-מנהל מלון באלכסנדריה. הוא רוצה להפוך את כפר הגנוש למלון-פאר. הוא רוצה להכניס לחדרים טלפונים ומיני-בארים. אני בטוח שהוא יוסיף גם בריכת-שייח'. המצרים לא מבינים שמי שבורח לשארם ולדהב בורח מטלפונים, בורח מהציוויליזציה."

במלון חרינה האורות דולקים. מחר עומד להתקיים כאן טקס הורדת-הדגל. חיים שיף, בעל המלון, עומד להטיס מאה עיתונאים מהצפון. אנחנו מחליטים להסתלק לפני שהמקום ייפוך בית סוקולוב שני. גיקי, מנהל חדר האוכל, יושב לפני חדר-הקבלה. הוא הולך לנתיה. הוא לא יודע מה יהיה. "קשה-קשה בצפון. הייתי יורד לשבוע. חוזר כמו משוגע לאופירה. כעת צריך להתרגל למצב חדש."

חיים אחיו, המלצר, אינו רוצה לחשוב ככלל על החיים בצפון. "שם חשוב מה הנ'אדם עושה. פה, בשארם, יכול היה לבוא בן-אדם מהנדס, ולעבוד כחדרן! אמ' הדיסקוטק פועל בפול-ווליום. חיילים אמ' ריקאיים ונערות ישראליות צופים בסרטי וידאו של להקות רוק-נרול."

החיים בשארם-אל-שייח' מתנהלים כר"גיל. רק כשאתה עולה לאופירה, אתה רואה כי רגע לפני הסוף רוב האורות שבי"שיון כבויים. אורות דולקים במעטות מהדירות. רוב התושבים עזבו לצפון. בקומנה יש שלט: "המתחלה הפתוחה". החברה'ה אומרים שבחדשיים האחרונים התנהגו האנשים באופירה כאילו הם חיים במחלקה פתוחה של בית-משוגעים. יושבים אצל ציונה ויוי, ומנסים לתכנן את העתיד. איש אינו יודע מה ילד המתור.

גם הגליל בוער!

מחר היום האחרון. ציונה וגילה עוד לא ארוזו. יש לארגן הסעה. יש להזמין משאית. מתחלקים, שלושה חברה'ה במשאית אחת, ומחליפים כתובות. למחרת, הבוקר, מדסקסים את העתיד בדירה של הקומנה. יגאל מציע לעלות למיצפה בגליל. פלוגי אומר לו: עזוב, גם הגליל בוער!

רובי מגיע עם חתיכה, ומספר שמישהו פרץ לדירה שלו ובזז את הרכוש, שכלל גם מעבדת-צלילום משוכללת. החברה'ה לא מתייחסים.

יורדים לנעמה. יגאל קרני אומר לפלוגי ששותים כוסית אצל אבי נבק. נוסעים לדולפין, הבאר של אבי נבק, שזכה בכינוי זה מכיוון שהיה הישראלי הראשון והיחיד שתופעל את המיזנון בכפר הבדואי נבק. אחרי הסכמי קמפ-דייוויד הוא פתח את דולפין, שהפך מקום המפגש הלילי ה'סופרלי' ביותר בשארם. מגיעים לבאר. חוץ משני אמריקאים וקארלוס סנטאנה, המגן על הפטיפון, אין איש. לפתע, מתוך הדממה, שומעים קולות

חרישיים של מפוחית — נזמר נא את שיר אליפלט, ונגידה כולנו בקול."

יורדים למזח. כמה עשרות אנשים יושבים שם, ומישהו מלווה במפוחית את ה'שירה החרישית. "אלי, אלי, שלא ייגמר לעולם."

אלה הם ותקי שארם, מסביר לי בלחש פלוגי.

לפתע, כמו מתוך תמונה סוריאליסטית, מגיחה מהאפלה סירת-גומעו. יענקלה בר"לוי, יושב-ראש ועד תושבי-אופירה, מגיח ממנה. מצטרף למעגל השירים חרישית. "אל נא תעקרו נטוע" שרים גם כאן, ואנחנו מרגישים שזה הזמן להסתלק.

דינה, קצ'ה, שארם, באפי, חן, אופירה ונעמה מסתובבים על החוף. "שלום דינה-לה, מה שלומך, איפה היית כל-יך הרבה זמן?" שואלת רוח'לה את כלבת-המיני הקטנטנה, המשתעשעת עם חבריה.

הכלבים של שארם הם חלק בלתי-נפרד מנופה. לכל כלב, גם לאחרון הזרקים על החוף, יש שם ויש בעלים. כולם יילקחו לצפון. איש מהם לא יישאר על החוף. תושבי שארם לוקחים את בעלי-החיים שלהם איתם. המינצ'ר המבוקש ביותר, במירפאת אופירה, יום לפני הפינוי, היה ואליום, כדי להרדים את התתולים. היחס של האנשים לכלבים הוא יחס בלתי-רגיל. היחס לבדואים הוא מצויין. אלה קיבלו מתושבי אופירה עשרות מתנות. האלאווי שרביט בן 17- הוא בדואי צעיר, שאומץ על-ידי יוסי, מפעיל הקיוסק בבית הלבן. הוא מכונה על-ידי המקומיים 'שיח' הא' לאויי. אחרי שיבואו המצרים ילך לסנטה קתרינה.

"התחיל החמסין", הוא אומר לי. אני אומרת לו שזה כבר לא משנה. ממילא ממחר הישראלים לא יסבלו מהחום. אני מנסה למשוך אותו בלשון. שפתיו חתומות. הוא שומר את ריגשותיו לעצמו. מגיע מיכאלו. מי שאינו מכיר את מיכאלו לא היה בשארם. מיכאלו הגדול, בעל מיסעדת המופלט האחרון, הוא חלק מ' שארם-אל-שייח'. הוא עובר עם מישפחתו לאילת. יפתח מיסעדה בשם זה מול מלון לרום.

מיכאלו בא לשרוף את המופלט האחרון. אין הוא מוכן להשאיר אותו למצרים. אני מתחננת לפניו שישרוף היום. בשביל מה יש חברים? "אני שורף לבד, בלי אמצעי-התקשורת". הוא אומר ברצינות תהומית. אני אומרת לו: "אתה תשרוף, ומחר יהיו פה המון עיתונאים, ואני מפספסת סקופ!"

"לבד", הוא אומר, ולא זו. אחר-כך, בבאר של מיכל, הוא מספר לי על רעש-האדמה שהתחולל לא מכבר בשארם. "זהו הרעידה המסמלת את ה'סוף". הוא אומר באופן מיסטרלי. אני שואלת למה הוא מתכוון. הוא מספר על מכשפה בשם ג'ואנה, המתעסקת במאגיה שחורה, שהגיעה לשארם, הצביעה על אחד הילדים ואמרה: הילד הזה ימות בעוד שנה. וכך היה. הילד אכן מת באורח מיסטרלי. אותה ג'ואנה, מספר לי מיכאלו, ניבאה כי ברגע שהישראלים יעזבו את שארם, יהיה רעש-אדמה, וכל הצוק שעליו יושבת אופירה, עם בחייה-שיכון המיוחזרים שבנה האדריכל נחום זולוטוב, יפלו לימים.

הסיפורים קולחים. מיכל מספרת על פיליס, המתעסקת במאגיה לבנה (להבדיל מהשחורה), שהגיעה לשארם כדי ליצור קשר עם עב'מים — עצמים בלתי-מזוהים. היא הצליחה ליצור את הקשר והודיעה שהישראלים לא יפנו את שארם.

קבוצה של חיילים אמריקאיים נכנסת. קבוצת מצרים מצטרפת אליה. האיטלקים היושבים ליד בסיס חיל-הים, מזמינים את הישראלים ללזניה.

אווירה מוזרה, רב-לאומית. יחסים מוזרים. אנשים מוזרים. מצד אחד התושבים הוותיקים של אופירה, שאינם מאמינים 'מה שמתרחש לנגד עיניהם, שאינם מאמינים כי יפנו את המקום, אך האורזים בכל זאת, בקצב איטי, את המיוודות. מצד שני חיילי הכוח הרב-לאומי.

פלוגי מספר על מוריס, שטעם פעם מ' שיכרון סיני, וטען כי הוא רואה שחורים עולים מהים.

"מי היה מאמין שמוריס חזה את הגור'לד? הוא אומר, ומצביע על חייל אמריקאי כושף, העולה מממיו של ים-סוף. רוח צפונית חוקה מושבת, מועיפה חול. "הים לא רוצה שגלך מפנה!" לוחשת שוש חן-טוב, ואמרת לי: "את יודעת מה הבעיה העיקרית של תושבי אופירה? הבעיה הר גדולה ביותר היא ששם, בצפון, אין אפס. בצטרך לעבוד!"

נוכבים

חניך מצטיין

בטרם מלאו לו 22 שנים, הוא התכבד להגיש את האוסקר לשנת 81/82, וזאת משום שהוא עצמו כבר קיבל את האוסקר בשנה שעברה. טימותי האטון, בעל עיניים כחולות ושיער ארוך (לקראת התפקיד הבא) נראה עדיין כילד, אך ילד זה כבר עבר כמה טראומות לא קלות: בגלל גירושי הוריו, כשהיה בן 3, נאלץ לעקור ממאליבו שבקליפורניה, לבוסטון. הוא גדל אצל אמו בבוסטון ובברקלי שליד בוסטון, ורק בגיל 16 הצטרף לאביו, השחקן ג'ים האטון, בלוס-אנג'לס.

"אבי היה אבא ולא שחקן", הוא מספיד בחיבה את אביו, שמת בצורה פתאומית ב-1976 בגיל 40, דווקא אחרי שהשניים מצאו שפה משותפת והופיעו יחדיו בהצגה בשם הארבו, בקה-תיאטרון בהוליווד. האטון האב היה ידוע כשחקן בעל פני-תינוק, והופיע בין היתר כאלרי קווין בטלוויזיה, ובתפקיד מישנה שונים, שאחד מהם הביאו לפסטיבל ברלין בשנת 1957. שם, כתעלול פירסומה, המציאו אנשי יחסי-הציבור של האטון סיפור על שחקן מיס-תורי שלא היה ולא נברא וכך ריתקו את העיתונאים.

לא להסתנוור. ההופעה המשותפת של טימותי ושל אביו גרמה לבן לפרוש מבית-ספר מסודר ולהתמסר למישחק. הוא הוצף מייד בהצעות-עבודה: הוא הופיע לצד הנרי פונדה בחמש תוכניות טלוויזיה, בשם הבוגר הקשיש ביותר, ואחר-כך הופיע על הבימה באתר תפקיד. הוא המ' שיד להופיע לסירוגין בטלוויזיה ובתיאטרון.

ואז באה טראומה נוספת: קבלת פרס האוסקר, בתפקיד מישנה, על אנשים פשוטים של רוברט דפודר. מדוע טראומה? כי האטון היה אחד השחקנים הצעירים ביותר שזכו אי-פעם לקבל את הפרס, והתגובות שהיה עליו להתמודד עימן היו שונות ומשונות: "היו כאלה שמשכו כתף בהסתייגות ואמרו לי: זה לא בריא לקבל פרס כזה גדול כשאתה רק מתחיל." נזכר האטון.

אך טימותי האטון לא הסתנוור. הגער כבר היה מקורב למישפחת רגן, כחבר של בת-הנשיא, פטי דיוויס, שחקנית גם היא, וכבר עסק בצילומי סרטו הבא, לצד ג'ורג' סי. סקוט, כיבוי אורות, שיוצג בישראל בקרוב. (שמו המקורי הוא חרוטת' אשכבה).

אינך יכול להרשות לעצמך לחשוב שהאוסקר יעשה ממך שחקן טוב יותר, אמר לעיתונאי שבא לראיינו למחרת ה'טקס. "אסור לך להאמין שיעשה ממך אדם טוב יותר משהיית בעדיו. אתה פשוט מתרגש כשאתה זוכה בו — וזה הכל. אצלי לא שינה דבר, גם לא את היחס שלי לעבודתי. אני חושב שעדיין יש לי הרבה ללמוד."

המפיק הייטס. הוא ראה עד כמה קשה לזכות בכל העולמות גם יחד, וחש על

שחקן טימותי האטון האוסקר לא סינור

לב, ונודע כי הפנימיה עומדת להתחלס עקב קשיים כספיים. נוטל עליו בראיין מורלנד את הפיקוד, כשהוא דבק בלהיטות בערכים של "הכבוד מעל החיים" שלהם הטיף המפקד בקנאות. הוא מסית את החניכים להתבצר בפנימיה, מעשה הגורר אסון אחרי אסון.

מפיק הסרט, סטנלי ג'ופה, לא חשב שהאטון, בעל מראה של ילד מופנם ומוט-

החניך המצטיין (האטון) עורך מיפקד פתע זהניכים צעירים אטון אחרי אטון